

# Čalep

T R S T  
M A J  
L E T O 1.  
ŠTEVILKA 5

# Galeb

## LIST ZA MLADINO

Izhaja mesečno, izdajatelj in odgovorni urednik je Ivan Grbec. Ureja ga uredniški odbor. Uredništvo in uprava je v Trstu ul. Gimnastica 72 - tel. št. 44-318. Tiskano z dovoljenjem AIS - Tiskarna »Graphis«, zadruga tiskarjev z o. z. v Trstu.

Naslovna stran - delo Roberta Hlavatyja. Ilustracija k pesmi Deklica in vrba in k pesmi Pijanček - delo prof. Sonje Budal. Ilustracije k zgodbi Trije bratje in trije razbojniki - delo slikarja Nika Pirnata. Ilustracije k Pravljici o slepem dečku in njegovi mamici - delo slikarja Milka Bambiča.

## V S E B I N A

Hinko Medič: Deklica in vrba . . . . .	1
Pijanček . . . . .	1
Charles Vildrac: Levovi naočniki . . . . .	2
Karel Širok: Razbojnik Hudopisk . . . . .	6
Vera Albreht: Po Metko . . . . .	8
Jožica Martelanc: Pravljica o slepem dečku in njegovi mamici . . . . .	9
Alojz Gradnik: Pikapolonca . . . . .	12
Mara Samsa: Karel Širok . . . . .	13
Karel Širok: Trije angeli . . . . .	14
Lev Tolstoj: Kmet in povodni mož . . . . .	15
Vladko Kogoč: Kapitan Peter . . . . .	16
Lev Tolstoj: Povodni mož in biser . . . . .	18
V. J. K.: Dete in konj . . . . .	18
Stanko Brežan: Uspavanka . . . . .	18
Lev Tolstoj: Delež nasledstva . . . . .	18
Boris Zobec: Naredimo si električni zvonec . . . . .	19
Martin Globočnik: Nekaj za filateliste . . . . .	20
Mladina piše . . . . .	22
Gojko: Za brihtne glave . . . . .	26

## HINKO MEDIČ

### Deklica in vrba

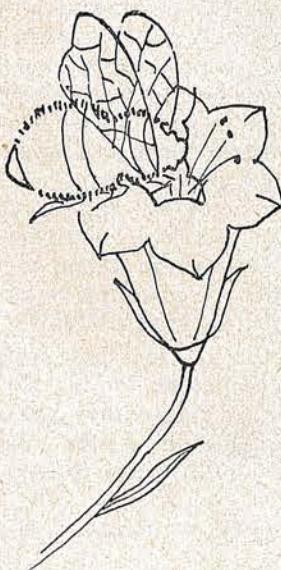
*Deklica po polju hodi  
in vrbo ob vodi sreča:  
»Zakaj si tak zelena?«  
»In ti ko roža rdeča?«*

*»Zakaj sem v lica rdeča,  
odgovor koj ti dam:  
bel kruh mi reže mamica,  
se srečna z njo igram..«*

*»Ti kruh imaš in mamico,  
ti usoda je poštena!  
Jaz sama srkam le vodo,  
zato sem tak zelena!«*



Ilustrirala Sonja Budal



### Pijanček

*Napil se čmrlj je medice  
v krčmi vitke lepotice  
»Pri Koprivi«,  
tam ob njivi,  
da gorelo mu je lice.*

*Brnel je dalje čez ravnice,  
obiskal druge še cvetice:  
iztegnil vrlo  
v vsako grlo  
rilček do sladice.*

*Lepote vinjen in medice,  
domov ni našel več stezice.  
»Ti, pijanček,  
razuzdanček!«  
so ga grajale zlatice.*



CHARLES VILDRAC

## Levovi naočniki

Sleherno jutro je lev hodil po posestvu, da bi prevaril svojo žalost. Spremljali so ga dva ali trije leviči, tiger in nekaj drugih uglednih osebnosti. Skupina je s počasnim korakom prešla glavne poti in vse živali so se uvrstile ob njeni poti.

»Nič novega?« jih je spraševal kralj.

»Nič, veličanstvo,« so sleherni dan odgovarjale živali.

In premeteni in zlobni tiger jih je podil:

»Nikar ne prodajajte tu zijal, iščite! Iščite naočnike!« Pri tem pa je storil vse, da bi bilo njihovo iskanje brezuspešno.

Star in vdan levov prijatelj je bil slon. Mislil je samo na kraljeve naočnike in se žalostil, ker jih zaradi svoje velike postave ni mogel iskati tako dobro kot druge živali. Zato se je nekega dne odločil, da gre v mesto, kjer prebivajo ljudje in izmakne par naočnikov z nosu kakšnega princa. Tiger, ki se je bal zvestega levovega prijatelja, ga je navduševal za to misel. Upal je namreč, da bodo v mestu ljudje slona ubili ali pa vsaj ujeli. Tako se je nekega večera slon odpravil proti mestu. Stari lev in tiger sta ga spremila do reke in sta mu svetovala, naj bo previden.

Malo pred sončnim vzhodom je slon prispel do mesta, ki je bilo obdano s starimi okopi, v katerih se je odviralo osem veličastnih vrat. Star pes, ki je v kupu odpadkov iskal kosti, mu je pokazal pot do trga. Slon je zavil v mesto, mimogrede je z nekega okna pobral preprogo in si jo vrzel na hrbet, da bi ga smatrali za domačega slona, nato se je malo dalje vlezel ob pot in čaka!. Ko je prišla mimo njega karavana kamel z gonjenimi, jim je sledil skozi vedno gostejšo množico ljudi. Na moč je občudoval hiše, vozila in druge stvari, ki jih je ustvaril človeški razum. Opazoval je ljudi in se čudil, da ne izgledajo prav nič močni. Pri vsem tem va ni niti za trenutek pozabil na kraljeve naočnike. Pri starem možu, ki je s palico grozil neki hiši, je videl par naočnikov. Toda starec se mu je zdel premašo imeniten, da bi njegovi naočniki mogli biti prav kralju živali.

V teh razmišljanjih je skoz množico, ki je vsak trenutek prekinila njegovo pot, prispel do visoke palače s stopnicami. To je bilo sodišče, a naš slon tega ni vedel. Bil je prepričan, da je stanovanje kakšne imenitne osebnosti in opazoval je praznično oblecene ljudi, ki so s papirji v rokah prihajali iz poslopja. Končno je le prišel pravi: sodnik z dolgo belo brado in zlatimi naočniki na nosu.

Slon je v pričakovanju razburjeno cepetal in opletal z rilcem, da je gruča otrok ob njem prestrašena pobegnila.

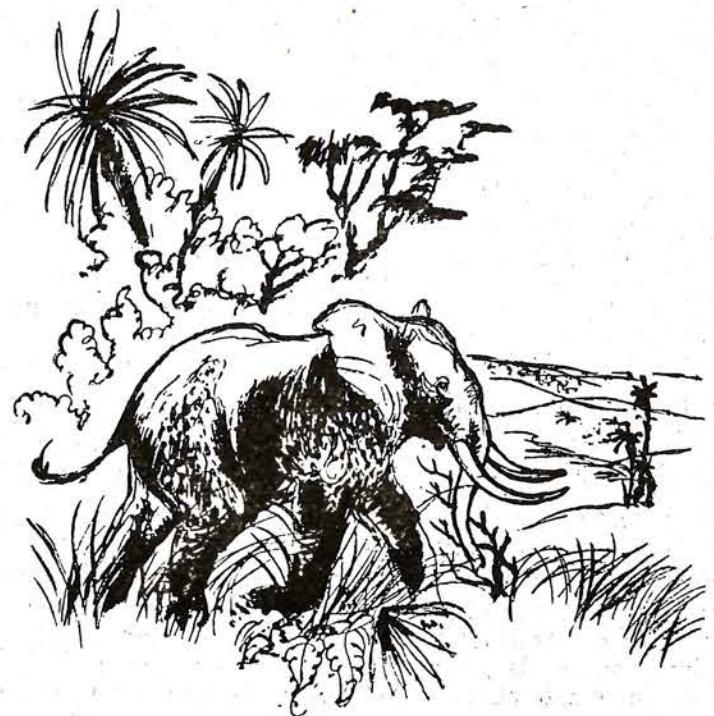
Končno je sodnik poskušal priti čez cesto med kamelami in slonom. Slon mu je z rilcem zaprl pot in mu previdno izmaknil naočnike. Starec si je z rokami zakril obraz in bliskovito odskočil. Množica, ki je opazovala prizor pa je izbruhnila v silovit krohot. Slon si je vtaknil naočnike v usta in se skušal izriniti na piano. Gručo kmetov, ki ga je neusmljeno tepla po nogah, je obsul z melonami z bližnjega voza in se pognal proti kamelam.

»Prostor! Prostor!« jim je kričal. »Sem divji slon, ki je prišel v mesto po naočnike za kralja živali!« Kamele so obrnile glavo, da bi videle kraljevega prijatelja, nato so se mu umaknile.

Slon je šel dalje, prevračal je velblodarje, stopal po kupih zelenjave, po košarah z jajci, prevrnil je fotografsko kolibo in puščal sledove svojih nog v tortah s smetano. V slepi ulici mu je zaprlo pot petdeset s kopji in drogovi oboroženih mož. Skušal se je prebiti med njimi a ves krvav se je moral umakniti. Zato je pohlevno sledil skupini domačih slonov, ki so jo ljudje pripeljali, da ga ukrotijo. Toda ko so prišli na sredo trga, je zaklical slonom: »Bratje, na vsak način moram iz mesta, kamor sem prišel po naočnike za kralja živali. Našel sem jih in imam jih v ustih pod levim licem.«

Sloni so zadušili vzkljik začudenja in občudovanja in najstarejši med njimi mu je opisal pot iz mesta. Slon se je ginjen poslovil od svojih rešiteljev in oddiral skozi mesto, puščajoč za sabo zmedo in razdejanje.

Srečen se je ginjen približal kraljevemu domovanju in že od daleč je kričal:



»Veličanstvo! Veličanstvo! Našel sem Vaše naočnike!« Toda mislite si njegovo žalost in razočaranje, ko naočnikov ni več našel. V boju z ljudmi jih je bil zdobil in pogoltnil. Samo majhen košček stekla mu je ostal med zobmi in ko ga je Prismodavček pristavil kralju pred oko, je spoznal, da bi bili naočniki pravi.

Slon se je hotel takoj vrniti v mesto, a kralj, ki se je bal za zvestega prijatelja, mu tega ni dovolil.

Novica o slonovi nezgodi se je naglo razširila med živali in mnoge so skušale posnemati njegovo dejanje. Petorici divjih slonov se je posrečilo, da se je približala staremu možu z naočniki, a ta se je naglo oddaljil, ko mu je slonov rilec zanihal pred obrazom.

Stari pes brez plemena in gospodarja, ki je bil slonu pokazal pot v mesto, je sklenil, da bo poiskal naočnike pri trgovcu, ki jih prodaja močnikom. Dolgo je stikal po mestu, a nobeden izmed trgovcev se mu ni zdel pravi. Vsi so bili premalo imenitni. Ko je že obupal, da bi našel, kar je iskal in se je vračal po glavni cesti, je končno odkril nekoga, ki bi utegnil biti pravi. Bil je to trgovec s sladkarijami, ki je imel med drugim tudi nekaj parov sladkornih monoklov. Pes se je vsedel pred mizo in opazoval trgovca. Ko se je ta za trenutek obrnil k polici, je zgrabil monokel iz rumenega sladkorja in z njim zbežal iz mesta. Toda spotoma se je z jezikom dotaknil monokla in presenečen ugotovil, da je prijetno sladek. Ni se mogel premagati, da ga ne bi obliznil še drugič in tretjič in predno je prispel do levovega domovanja, od naočnikov ni ostalo drugega kot neužitni celuloidni okvir. Pes se je zbegan obrnil nazaj proti mestu. Spotoma je zavil k rečici, da bi se odžejal. Na bregu je opazil vodomca, ki je lovil odsev zvezd na vodni gladini, misleč, da so to naočniki.

Toda nemogoče je opisati nezgode vseh živali, ki so iskale kraljeve naočnike. Njihove zgodbe bi napolnile vsaj deset knjig. Tako je ošabni laži-modrijan marabu, ki je mislil, da vse ve, iskal naočnike pri kači načarki in pri tem izgubil življenje.

Dromedar, ki je bil last vaškega zidarja, je na paši odkril staro zavrzeno kolo brez zračnic. Ko je končno ugotovil, da ima stvar v resnici dva kroga, ki sta zvezana med sabo, je bil prepričan, da je našel naočnike. Šele na kraljevem dvoru je moral spoznati svojo zmoto. Ko se je razočaran vrnil k svojemu gospodarju, ga je ta nabunkal in ga odslej nikoli več ni pustil na pašo neodvezanega.

Kolo pa je ostalo na kraljevi terasi prislonjeno ob kamen in je služilo za igrajoča opicam, dokler si mlad šimpanz ni zdobil prstov med verigo in zobčastim kolesom. Potem je tu še zgodba o volku, babici in Rdeči kapici, ki jo vsi poznajo, a malokdo ve, da je volk prišel k babici zato, da bi ji vzel naočnike. Ker je bil preveč pohlepen — hotel je imeti naočnike, babico in Rdečo kapico — je svoje iskanje poplačal z življnjem.

Počasi je lev izgubil upanje, da bi še kdaj videl svoje naočnike in vedno bolj se je zapiral v samoto, ki mu jo je lajšal le stari, zvesti prijatelj slon. Živali, ki so se bale zlobnega in častihlepnega tigra, so se žalostile zaradi tega, a najbolj žalosten je bil mali kraljevi služabnik Prismodavček. Obdolžili so ga, da je kriv kraljeve nesreče, ker je slabo pritrdil naočnike in oče ga je zato strašno pretepel. Njegova zadnja plat je od takrat osta-

la boleča, rdeča in gola. Prepovedali so mu iskatni naočnike skupaj z drugimi opicami in oče in mati nista več govorila z njim. Edino mlajši bratec je prihajal k njemu v palačo, mu prinašal priboljške in mu delal družbo.

Nekega dne je Prismodavčku mali bratec zaspal v naročju. V spanju pa se je ubošček na vso moč praskal in Prismodavček je ugotovil, da ga grizejo bolhe. Tako se je lotil lova, a v tem je prišla njegova mati, mu iztrgal malega iz naročja in mu prisolila zaušnico. Prismodavček je vdano zavzdihnil in začel loviti lastne bolhe. Toda lov ni bil posebno uspešen in tako je zdolgočasen zaspal. Sanjal je, da je čistil svojega bratca, a ni mu trebil bolh, ampak slammate in senene bilke. Ko so ga prebudili, se je spomnil na kraljevo ležišče, ki ga je le površno preiskal tigrov privrženec maček. Naslednjega dne je tekel za skalo, kjer so bila nagrmadena stara ležišča in jih je začel neutrudno preiskovati. Toda delo je le počasi napredovalo in zato je zaprosil kralja za nekaj dni dopusta. Kralj mu je rad dovolil dopust, a ni ničesar pričakoval od podviga. Toda ganilo ga je Prismodavčkovo prizadevanje in upal je, da bo njegov vzgled vzpodbudil druge živali.

Sredi tretjega dne, ko je že več kakor polovica kupa šla bilka za bilko skozi male roke, je Prismodavček v senu zagledal dolg, ozek trak. Srce mu je začelo tako utripati, da je mislil, da bo umrl. Krotil je svoje razburjenje in s trepetajočo roko pograbil dobro znani jermen. Prikazali so se levovi naočniki, zamazani in pokriti s prahom, a nepoškodovani. Nekej trenutkov kasneje je Prismodavček prispel do kraljeve terase, a od razburjenja ni spravil iz grla niti glasu. Kralj, iztegnjen na ležišču, je hlinil spanje, da bi ga pustili samega z žalostnimi mislimi. Ko je zavohal Prismodavčka, je dvingnil veke in zadrhtel. Tako naglo je planil z ležišča proti služabničku, da ga je prevrnil in le malo je manjkalo, da se naočniki niso razbili. Prismodavček se je hkrati smejal in jokal od sreče. Kralj ga je s svojo velikansko šapo nežno pobožal po glavi. »Pogumni dečko,« mu je rekel, »vrnil si mi življenje.«

Leviči so naznanili veselo novico bližnjim živalim in kmalu se je pred teraso zbrala množica, ki je neprestano naraščala. Nekdo je zaklical: »Banan! Naj gre nekdo po banano, da se očistijo levovi naočniki!« Slon je naglo odšel, napol tekajoč, napol plesaje in spotoma je oznanjal svetu veselo novico. Čez dve minuti se je vrnil in prinesel cel grozd s sto in več bananami, ki ga je podaril Prismodavčku. Ta je z mehko lupino obriral naočnike in jih z največjo pazljivostjo pritrdil kralju pred oči. Nato je lev odšel, da obide svojo posest in vse živali so se za njim uvrstile v slavnostni sprevod. Prismodavčka si je slon posadil na svojo veliko glavo in spotoma je zbiral zanj darila, ki so jih prinašale živali.



Tiger in njegovi prijatelji so se prestrašeni poskrili, ko so zvedeli veliko novico, kajti bali so se kraljeve jeze. Toda kralj jim je velikodušno odpustil, le s svojega dvora jih je pregnal in mačjemu rodu ukazal, naj si izbere drugega poslanca.

KONEC



KAREL ŠIROK

## RAZBOJNIK HUDOPISK



Ilustriral Niko Pirnat

V starih časih je živel razbojnik Hudopisk. Skrival se je v gorah med skalovjem in v temnih gozdovih. Nekoč, ko je bil zelo lačen, je prilezel iz svojega skrivališča, prišel do samotne poti in čakal v zasedi žrtev z napetim petelinom na karabinki.

Zgodilo se je, da je prišel mimo siromašen popotnik s palico v roki in culico na hrbtni.

»Stoj!« je zavpil razbojnik nanj. »Odloži, kar imas in pojdi dalje!«

Popotnik se je prestrašil, odložil palico in culico in odšel dalje. Razbojnik Hudopisk je pobral palico in culico ter vrgel oboje v jarek za skalo, rekoč:

»To je še premalo! Treba počakati, da se kaj več nabere!«

Ni čakal dolgo in po poti je prišel lovec z dvocevkovo.

»Stoj!« je zavpil razbojnik in pomeril na lovca. »Odloži, kar imas in pojdi dalje!«

Lovec se je prestrašil, odložil puško in brašno ter izginil kakor kafra. Hudopisk pa je pobral puško in brašno, vrgel vse skupaj v jarek za skalo in godrnjal:

»To je še premalo! Treba počakati, da se kaj več nabere!«

In zopet se je postavil na prežo. Ni čakal dolgo. Kmalu sta prišla po poti dva biriča.

»Stoja, odložita kar imata, sicer bom streljal!«

Biriča sta odvrgla puški in torbi in sta jo ubrisala naglo stran. Hudopisk je pobral puški in torbi in se jezil:

»To je še premalo! Počakam, da se kaj več nabere!«



Tako je dejal in spet odšel na prežo. Kmalu nato je prikorakala mimo četa vojakov.

»Stoje!« je zavpil Hudopisk na vse grlo. »Odložite, kar imate, sicer vse postreljam!«

Vojaki so odvrgli puške in telečnjake in se razkropili na vse strani. Razbojnik Hudopisk se je zarežal, pograbil puške in telečnjake, zmetal vse v jarek za skalo in godrnjal sam pri sebi:

»To je še premalo! Počakam, da se kaj več nabere!«  
Ni čakal dolgo. Mimo je prijahal korakoma glušec.

»Stoj!« se je zadrl Hudopisk na vse grlo. »Odloži brž, kar imas, sicer bom streljal!«

Glušec ni slišal, jahal je mirno dalje in ni pogledal niti na desno niti na levo.

Razbojnik Hudopisk je strmel in ni razumel.

»Kaj naj to pomeni?« se je vpraševal. Nemara je to sam poveljnik konjenice, za njim pa jaha nemara strnjen oddelek konjenikov. Na varno, dokler je še čas!«

»Odvrgel je karabinko, pustil ves plen in bežal v hosto, kolikor so ga noge nesle.



Glušec je šel dalje in dospel do bližnje vasi, ki se je raztezala na drugi strani gozda. Pred vaško krčmo je bilo zelo živahno. Pri mizah je sedelo mnogo ljudi. Vsi naši znanci so bili tam in še nekaj drugih zraven.

»Kaj, ali nisi imel opravka z razbojnikom? Kje je hajduk? Ali ni streljal nate? Kaj si mu odvrgel?« so hoteli vpraševati glušca vsi vprek. Glušec ni razumel, kaj hočejo od njega in se je v zadregi smehljal.

»No, veseli ste, prav je to!« je odgovarjal.

»Kaj je z razbojnikom?« so mu vpili na uho.

»Z razbojnikom, menite? Nič ne vem! Razbojnik nisem, bodite uverjeni!«

»Vse kaže, da je razbojnik odšel po svojih potih. Vrni me se!« so sklenili popotniki.

»Ali se vračate? Z vami pojdem! Počakajte, da si natovorim polhovih krzen!« je hitel glušec.

Ko se je glušec vrnil, so šli na pot. Hodili so in hodili in končno prišli do kraja, kjer jih je bil napadel razbojnik Hudopisk iz zasede. Tam so obstali.

»Glušec naj gre prvi mimo!« so sklenili popotniki. »Če njega ne napade razbojnik, tudi nas ne bo!«

In tako je jezdil glušec prvi pred trumo in brez zapreke prejezdil nevarno mesto.

Nekdo izmed trume je bil radoveden in je oprezzo pogledal za skalo, kjer je bil prežal Hudopisk, da bi videl, ali je tam še kaj sledi za razbojnikom. Kako se je začudil, ko je zagledal tam ves plen, ki ga je bil Hudopisk odvzel popotnikom.



Na levo je krenil popotnik s palico in culo, na desno lovec s svojo puško na ramenu. Biriča sta se zmuznila v stražnico in četa vojakov je odkorakala v vojašnico.

Glušec je postal sam sredi ceste, si ogledoval lepo karabinko in od veselja ustrelil v zrak. Počilo je, kakor bi bili ustrelili iz topiča.

Konjič se je splašil in zbezljjal, da se je jezdec komaj obdržal na njem, ljudje so odpirali okna in gledali na cesto, golobi so preplašeni odleteli s cerkvene strehe in perutnina se je poskrila v ropotarnice. Nad cesto se je oblaček dima, ki je močno dišal po žveplu, raztrgal in razgubil.

Ko je prijezdil jezdec pred domačo hišo, je zaklical ženi, ki je stala na pragu:

»Žena, čudno puško sem dobil od prijateljev v dar. Če sprožim, se zakadi kakor iz topa, poka pa ni nič slišati!«

»Budalo! Jest pridi!« je rekla žena in pripravila večerjo.



VERA ALBREHT

## PO METKO

*Mucka mijavka, psiček laja,  
Metka nam nočoj nagaja:  
noč je že, a še ne spava,  
kar po kotih podremava.*

*Dolge njemu so nogé,  
mehke on ima roké,  
a oči kar sam zaveže  
tistemu, ki spat ne leže.*

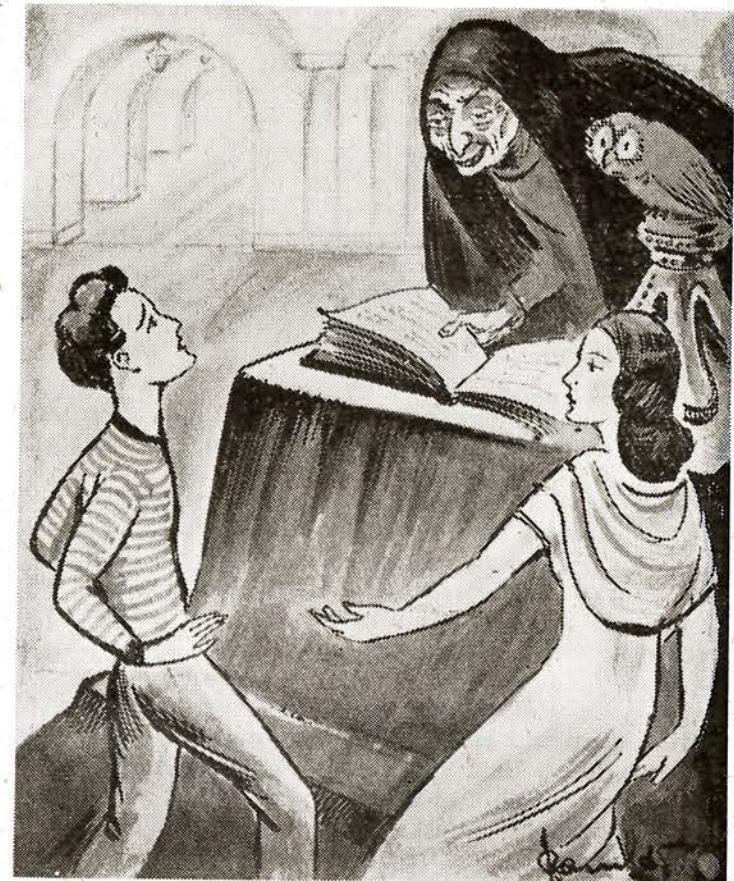
*A nekdo gre že čez klanček!  
Ga poznate vi? Zaspanček  
temu možu je ime.*

JOŽICA MARTELANC

## Pravljica o slepem dečku

Ilustriral Milko Bambič

in njegovi mamici



Nekoč, ko so imele svoj praznik lipe pred hišo, se je očku in mamici rodil deček. Ponoči, ko so vsi spravili k počitku in je tudi mamica zaspala, so se v hiši zgodile prečudne stvari ...

Vežna vrata so se sama od sebe odprla in na luninem žarku so v izbo priplavale vile. Stopile so naravnost k dečkovi zibelki, okoli katere so se že drenjali škratje, prijatelji otrok. Globoko so jo nagibali, da bi si lahko ogledali dete.

»Počasi, počasi,« so jih opominjale vile, »da ne zbudite ljudi!« Toda tudi same so si ga začele vse hkrati ogledovati.

»Kako je ljubek,« je dejala prva.

»In kakšen junak je!« je vzkliknila druga.

»Samo zdravje ga je,« je hitela tretja.

In dete se jim je smehljalo.

Prva vila je spregovorila: »Podarim ti lepoto in moč duha!«

Druga je dejala: »Jaz pa plemenitost in dobroto srca!«

In tretja: »Bodi v tebi ljubezen do vsega živega in lepega!«

Toda komaj so to izrekle, so se vrata spet odprla in v sobo je vstopila čarodejka Usoda z debelo knjigo na prsih. Ni se ustrašila teme, njeni stare oči so komaj ločile hišo od drevja, cesto od potoka, hribe od neba in reke od morja. Krenila je na pot, spremljana od gozdnih živali.

Dolgo je ogledovala malčka in brezoba usta so govorila skrivenstne reči. Ne razume jih človeško uho, niti vite in škratje. Mnogo so mlajši od starke, ki hodi že tisočletja in tisočletja s knjigo življenja, kamor si zapisuje na porumenele liste. Vse ve in vidi, vnaprej pozna pot vsakega človeka. Potem kima z vsevedno glavo.

Štarka je gledala in gledala v knjigo življenja. Končno je spregovorila:

»Ko bodo lipe dvajsetič odcvetele, pridem pote, dam te najmlajši in najlepši vili. Da pa se ne boš navezal na nič človeškega, ti vzamem oči, še preden zrasteš v mladeniča.«

In ko je to spregovorila, je odšla.

Prihodnje jutro je babica takoj opazila, da se je ponoči moralo nekaj zgoditi. Urno je odnesla dete k mamici in odprla ter prezračila sobo. S strahom v srcu je mislila na stopinje okoli hiše in začela izgovarjati besede, ki naj bi pomagale zoper uroke ter branile zlim silam, da si ne bi pridobile oblasti nad človekom. Bila je stara in je vedela mnogo tega. In če ne bo drugače, je razmišljala, bo treba s krstom pohiteti. Toda deček je bil zdrav in dali so mu ime Milan. Vse je bilo veselo in srečno tisti dan, le mama je, bog si vedi zakaj, dolgo in bridko jokala. Morda je njeni srce slutilo, kaj je dejala čarodejka, kdo bi vedel?

Vse ga je občudovalo, najbolj njegova mama. Ni in ni se ga mogla nagledati. Oh, ta ličeca, te oči, ki so tako radovedno gledale v svet, ti prstki na ročicah in nožicah in te jamice! In spet ta sladki nasmej, kadar jo je zagledal. Imel ga je samo za mamico, dobro je vedela.

Deček je rastel in rastel. Že se je igral, gradil iz peska mogočne stavbe, poveljeval lesenim vojakom, tekal okoli hiše in na ves glas prepeval. Toda izmed vsega je najrajši poslušal pravljice. Posebno tisto o deveti deželi, kjer se cedita med in mleko kar po cestah ter rastejo piškoti in potice, klobase in pršut kar po drevju. Treba je le seči z roko, pa jih imaš. »Toda doslej se še nikomur ni posrečilo priti v deveto deželo,« je rekla mama. Deček, ki jo je poslušal z odprtimi usteci, je dejal: »Morda se pa motiš, nemara se posreči meni!« Mama ga je objela in oba sta se prisrčno smejala.

Izmed živali, ki jih je vse iz srca ljubil, je imel najrajši konje. Kar tresel se je od razburjenja, kadar so ga posadili na hrbet konjiča in ga je smel jahati. Oh, ko bo velik! Zajahal bo konja in drvel z njim čez drn in strn, da ga nihče ne bo mogel dohiteti.

Toda ko je trava sedmič ozelenela in so se lipe v sedmič pripravljale, da bodo cvetele, je deček naenkrat zbolel. Poklicali so zdravnike in ti so ugotovili težko krvno bolezen. Mama se je smrtno prestrašila. Prebedela je pri sinku vse dni in noči, ne da bi se ganila od njegove postelje.

Neko noč, ko že ni vedela, kaj bi počela, da bi mu odleglo, mu je začela pripovedovati pravljico o čudovitem konju, ki ga ni bilo enakega pod soncem. Svojega jezdca Aladina je dvignil pod same oblake in drvel z njim, kot bi ga nosil vihar. Pod njima so bežale gore, ki so se dotikale oblakov, reke, ki so hitele v morja, doline, posejane z mesti in vasmi, gozdovi in pustinje prepolne živali, od leva in tigra do slona in nosoroga, zeber in žiraf in vsi so si bili bratje med seboj. Srečna deveta dežela!

»Če bi imel takšnega konja!« je vzdihnil deček, »bi prejezdil ves svet. In prinesel bi ti vsega, mama, kar bi hotela, tudi zvezde z neba, če bi si jih zaželeta!«

Mama se je žalostno nasmehnila in ga pobožala po licih in dečku je naenkrat odleglo. Toda zdrav ni bil nikoli več.

Še tisto jesen je začel hoditi v šolo. Učil se je z lahkoto in ni ga bilo med otroci, ki bi ga prekosil. S tovariši je bil dober in plemenit, zato je imel mnogo prijateljev. Na pravljice je čisto pozabil. Le Aladinovega konja ni mogel pozabiti. Povsod ga je iskal in vedno sanjaril o njem. Kadar je zagledal konje, je pozabil na vse. In konji so hodili za njim kot za bratom.

Ko je minulo nekaj let in je deček doraščal v mladeniča, je spet nevarno zbolel. Neko noč, ko mu je bilo posebno hudo in je proti jutru zdremal, se mu je sanjalo, da se mu je približala deklica črnih las in oči kakor dvoje gorskih jezer. Nasmehnila se mu je in šele tedaj je opazil, da drži uzdo v rokah. »Pridi!« ga je vabila. In iz oblaka je naenkrat zrastel konj. Stresel je s svojo plemenito glavo in se mu približal. S smrčkom ga je vsega ovohal in zarezgetal. Fant se je zavihtel na njegov hrket, se nasmehnil deklici in že ju ni bilo več. Jezdila sta in jezdila čez doline in gore, reke in morja, pustinje in gozdove, kot bi ju nosil vihar.

Naenkrat sta zagledala goro in na njej mogočen grad, ki je ves sijal, kot da bi bil iz suhega zlata. Ko sta prijezdila bliže, je deček opazil, da se za goro skrivajo sonce in mesec, zvezde in oblaki, kadar spe. Vrata gradu so se odprla in spet je stala pred njim deklica. Prijela ga je za roko in ga peljala v grad. Stene hodnikov in dvoran so bile iz alabastra in slonove kosti in povsod je bilo srebra, zlata in dragih kamnov na kupe, toda nihče se ni menil za vse to bogastvo. A ko so se odprla vrata zadnje dvorane, je deček zagledal za mizo čarodejko s porumeleno knjigo pred seboj. Dvignila je glavo, pokimala in s koščenimi prsti začela listati po knjigi. Končno je spregovorila: »Pozdravljen, dečko! Kako ti je všeč moj grad? In konjič, ki sem ti ga poslala naproti? In moja najmlajša in najlepša vila?«

»O, zelo!« je spregovoril deček in pogledal deklico.

»Glej,« je nadaljevala čarodejka, »dam ti vse to bogastvo, konjiča in vilo, če mi prineseš en sam dar — srce svoje mamicice.

Deček je obstal, kot da bi ga nekdo močno udaril po glavi. Noge in roke se mu naenkrat niso hotele premakniti, jezik pa, kot da bi imel kam en v ustih. Hotel je glasno zakričati, da ne da svoje mamicice, kaj šele njenega srca, ki je vredno več kot vse čarodejkino bogastvo. Toda niče-

sar ni mogel spraviti iz sebe. Napel je vse sile, da bi prisilil noge in roke, da bi ga ubogale. Hotel je udariti staro čarodejko in zbežati, zbežati na konec sveta, kjer bi ga ne mogla doseči njena roka, pa je bil kakor začaran, ni se mogel premakniti. Zajokal je od bolečine, se z vso močjo pognal pokonci, se zbudil in omahnil v mamičino naročje.

»Mama, mama,« je z muko šepetal, »samo da si pri meni! Imel sem tako težke sanje!«

»Pomiri se, sinko, pomiri!«

Tedaj se je dvignilo izza gora sonce in svetloba se je razlila po sobi. Kanarček se je oglasil v kletki in lahen vetrič je upogibal lipe pred hišo.

»Kako lep dan,« je dejala mama. »Sonce sije in lipe so začele cvesti. Poglej!« ga je ljubeznivo nagovarjala.

Deček je skočil pokonci kot iz uma. Široko je odprl oči, brez besede strmel pred se in se začel tresti po vsem telesu. Iz njega se je trgalo:

»Ne... ne!... Ničesar ne vidim, mama, slep sem, slep...!«

Mama je bolestno kriknila.

Od tistega jutra Milan ni več videl. Ni videl sonca, ne oblakov, niti neba, po katerem so švigale lastovke, ne drevja ne hiš in živali ne cvetlic. Toda kar je bilo zanj najhujše, tudi svoje mamice ni več videl. Ni videl, kako so ji pritekle solze po licih, ko ga je gledala, kako se muči; ni videl, da je čisto osivela in da je bilo njeno lice do smrti žalostno in utrujeno. Prosila je zdravnike, da bi pomagali, pripravljena dati svoje oči. Prosila je Boga, pripravljena dati svoje življenje, toda vse je bilo zaman. Milan je ostal za vedno slep.

In neko noč, ko so lipe dvajsetič odcvetele, je vstopila čez domači prag deklica črnih las in oči kakor dvoje gorskih jezer. Stopila je naravnost k Milanovi postelji. Dotaknila se je njegovih oči, ki so se široko odprle, kakor da bi spregledale, dotaknila se je njegovih ustnic, ki so se srečno nasmehnila, njegovih rok, ki so rahlo vzdrgetale. Potem mu je podala uzdo — Aladinovega konja. »Pridi, mudi se!«

Ko je mama potem prijela sinkovo roko, je bila mrzla... Minevali so dnevi, meseci in leta. Mamica pa se ni in ni mogla potolažiti. Neko noč, ko je slonela na oknu in spraševala mesec in zvezde, kje je njen sinko, ali ga niso morda videli, ji je odgovoril glas:

»Ne joči, blagor mu, ki si mu dala svoje srce!«

In naenkrat se ji je zazdelo, kakor da vidi sinka na Aladinovem konju. Pozdravljal je svojo mamico.

#### ALOJZ GRADNIK

### Pikapolonca

Pikapolonpolončica!

Oj pisana ti deklica,  
od kod si priletela k nam?

In kam namenjena si, kam?

Bi rada ven vzletela spet,  
bi rada ven iz sobe v svet?

Ne vidiš? Zunaj je že mraz.

Ostani tukaj. Tu pri nas  
imeli vsi te bomo radi.

Ko pa toplo bo spet spomladi,  
koj lahko odletiš spet tja,  
kjer tvoji dragi so doma.

#### MARA SAMSA

### KAREL ŠIROK



V škedenjskem zvoniku je odzvonilo poldan. Iz šole so se usuli otroci in kmalu za njimi se je tudi učiteljstvo razšlo. Mudilo se mu je, v tistih časih je moral ob eni popoldan že zopet pričeti s poukom.

Karel Širok je za trenutek obstal pred šolskimi vrati, kakor da razmišlja, kod bi in kaj. Domov k obedu, do Sv. Jakoba in nazaj, je bilo v eni uri nemogoče. Prijatelju pa se je bil pravkar zahvalil za njegovo povabilo. Težko je bilo reči ne, toda ni mogel drugače. Prevečkrat je bil že njegov gost. Da bi šel v gostilno na kosilo, ni imel denarja. Plača je bila prešteta. Odkar so bili očeta položili v grob, je ležala na njem skrb za mater, za sestro in brate. Postalo je že vsakdanje, da je zavil proti zidku kraj ceste in na njem obsedel.

Tam je pozabil, da je moral še malo poprej misiliti na to, da je lačen. Same od sebe so prišle sanje, ki jih je sanjal z odprtimi očmi. Nosile so ga s seboj v sončna goriška Brda, kjer so ostala njegova otroška leta. Spet se je s tovariši klatil okoli po pašnikih in gozdovih. Gnal je na pašo domačo kravo brezo, ki mu je povzročila toliko gorja. Mama ji je s krivcem poprej porezala dolge in nerodne parklje, sicer bi se mu zaradi njih drugi otroci smejavili. Toda čim sta prišla na njivo, je breza zbezljala. Tekel je za njo in jo privezel za čepljevo deblo. Potem je utrgala vrv in ostal je na njivi obupan in sam.

Pa kmalu se je potolažil, saj je imel doma škorca, ki ga je že tako lepo naučil žvižgati. In golobe in kunca je imel! A če bi se bilo dalo, bi imel živali kar za cel zverinjak. Naučil se je opazovati njihovo življenje in spoznavati, da imajo tudi one svoje tegobe in bolečine. Samo ljudje jih vedno ne razumejo, ne znajo prisluhniti njihovi govorici. Tu na zidku se je znova vračal h kosom in slavčkom, k ubogemu cirkuskemu konjiču in k vsemu, karkoli ga je dojmilo. In tako so nastajale njegove zamisli za prve pesmi in živalske zgodbe, ki jih je hotel napisati otrokom in so vse zapovrstjo vzete iz njegovih resničnih doživetij.

Prvo zbirko pesmi je imenoval »Jutro«. Ko mu je neki ocenjevalec očital, da ni enotna, si je misli: »Čakaj, napišem ti enotno zbirko«. Res je kmalu za tem izdal »Polžjo hišico«. V njej je nanizal štiriintrideset pesmi, ki se prelivajo druga v drugo in vse govore, da imajo tudi polžki svoje križe in težave, da jim je zdaj veselo, zdaj hudo.

Iz Škednja je Karel Širok nastopil svojo učiteljsko pot skoraj po vsej tržaški okolici. Nazadnje je kakor njegov oče tudi on učiteljeval na Ciril-Metodovi šoli pri Sv. Jakobu. V tem času je vedno bolj dozoreval kot mladinski pisatelj in umetnik. Nastajala je njegova tretja zbirka: »Slepi slavčki«. Naslov je povzet po prvi pretresljivi zgodbi o oslepelem dečku in ubogih slavčkih, ki jim je dečkov oče izzgal oči, da bi peli tudi podnevi. V tej in vseh naslednjih zgodbah se ni Širok približal samo živalim in njihovemu trpljenju temveč tudi človeku. Na svoj način odkriva lepote in prepade človeške duše in nevsiljivo graje, kar je vredno graje.

Nekaj let za tem ga je zaneslo življenje v Ljubljano. Tam, tako bližu in vendar tako daleč od doma — od Trsta in Brd, je izšla njegova četrta zbirka »Kapelica«. Spet so bile pesmi in spet take, ki nekako kličejo druga drugo. Morda so bile pričele podzavestno živeti v njem že ob romanju na Sv. Goro, ob čudovitih pravljičah in strašnih zgodbah, ki mu jih je pripovedovala babica. In ko je prebiral Štrekljevo zbirko narodnih pesmi, so se predramile. Iz Širokove »Kapelice« dehte bori, kras, rašelika in brinje; košček revnega domačega sveta, na katerem je stisnjeno toliko gorja in trpljenja.

Te in skoraj vse njegove pesmi so polne tihe ubranosti, zato ni čuda, da so jih naši skladatelji E. Adamič, M. Bravničar, K. Pahor in Breda Ščekova uglasbili skoraj nad polovico.

Peta Širokova knjiga povest »Trije bratje in trije razbojniki« je izšla ob deseti obletnici njegove mučeniške smrti. Padel je kot talec v Begunjah. Njegov grob je ostal neznan.

#### KAREL SIROK

### Trije angeli

*Od sončne morske so strani  
trije mladeniči prišli,  
trije nebeški angeli.  
In romali čez beli kras,  
čez gmajne, grušč in brinje  
so beli angeli trije.  
In trudni, z žulji na nogah,  
na grobljo, v senco rašelike,  
so sedli angeli trije.  
In prvi angel je začel:  
»Koliko brinja tod okrog  
je posadil naš ljubi Bog!«  
In drugi angel je dejal:  
»Koliko grušča tod okrog  
nasul je naš preljubi Bog!«  
In tretji: »Koliko gorja  
na tale revni kos sveta  
izlil je naš preljubi Bog!«*

LEV TOLSTOJ

### Kmet in povodni mož

Kmetu je padla sekira v reko. Ves potrt je sedel na breg in se spustil v jok.

Slišal ga je povodni mož, kmet se mu je zasmilil in prinesel mu je iz reke zlato sekiro in dejal:

»Je to tvoja sekira?«

Kmet mu odvrne:

»Ne, ni moja.«

Povodni mož mu prinese drugo — srebrno sekiro.

Kmet mu spet odvrne:

»Ni moja sekira.«

Tedaj mu prinese povodni mož pravo sekiro.

Kmet mu reče: »To je moja sekira.«

Povodni mož je podaril kmetu vse tri sekire zavoljo njegove poštosti.

Doma je pokazal kmet svojim tovarišem sekire in jim povedal, kaj se je z njim zgodilo.

In glej, eden od kmetov se je domislil, da bi jo takole uganil: Šel je k reki, nalašč vrgel svojo sekiro v vodo, sedel na breg in se spustil v jok.

Povodni mož mu je prinesel zlato sekiro in ga vprašal: »Je to tvoja sekira?«

Kmet se je razveselil in zakričal: »Moja, moja!«

Povodni mož mu ni dal zlate sekire, tudi njegove lastne mu ni dal — zavoljo njegove nepoštenosti.

(Iz ruščine prevedel: A. G.)

#### KALAR FR.

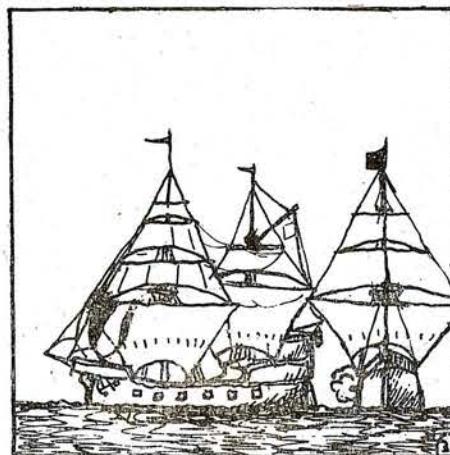
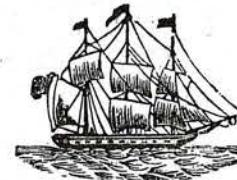
### Čriček

*Tri, tri tri, tri tri,  
v travi se glasi;  
tri, tri tri, tri tri...  
čriček šteje dni.  
Tri, tri dni, tri dni  
s travo se gosti;  
tri, tri dni, noči,  
pred luknjico kriči.  
Tri, tri tri, tri tri...  
Čuj! ... Kaj v travi lomasti?  
Čriček obmolči,  
v luknjico zbeži.*

### Ribič Lovre

*Teci, tecī,  
petkrat reci:  
— Lovre ribe lovi. —  
Lovre ribe lovi,  
silni so valovi,  
strmi so bregovi,  
joj, šume bregovi.  
Lovre trnek vrže,  
glej, že riba trže,  
hitro zvleče vabo —  
trnek nosi žabo.  
Teci, tecī,  
petkrat reci:  
— Lovre žabe lovi! —*

# KAPITAN Peter



33. Ob obali Istre so se ponovno po-  
javili gusarji. Peter je padel v zase-  
do. Ona ga je čakala zaman, njego-  
va jadra se niso več zabelila.



34. Ona je nekam onemela. Nekega  
dne pa se je le vrnil Petrov prijatelj  
Janez: on je edini ušel Enookemu.



35. Na smrt ranjenega Petra je kon-  
čal Enooki. Janez pa, čeprav ranjen,  
je pod vodo splaval do otočka. Zave-  
del se je v pastirski koči.



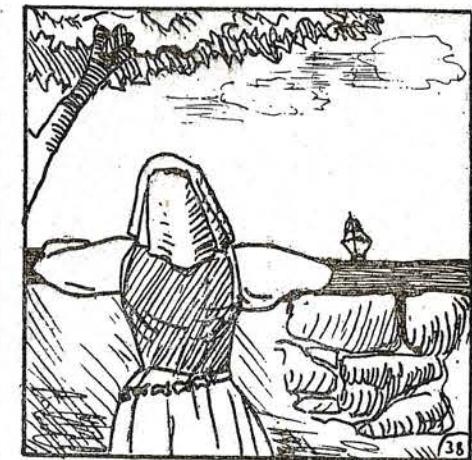
36. Boril se je s smrtno. Ko pa je le  
okreval, ga je ribičev sin pripeljal  
na celino. Pred ločitvijo sta se po-  
bratila.

## GUSARSKA ZGODBA, KI SE DOGAJA MED DEVINOM IN LABINJEM.

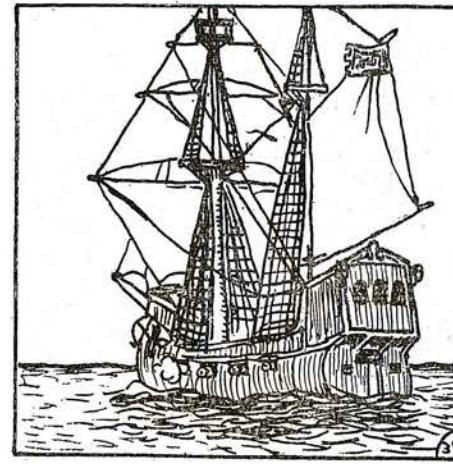
Napisal Vladko Rogoj  
Ilustrial dijak Samo Pahor



37. Počasi preko Istre je dospel do  
Timava, da Ani potrdi žalostno res-  
nico.



38. Ana je često gledala na morje,  
ki ga je tako ljubil Peter. V glavi ji  
je dozorevala drzna misel.



39. Ona sama postane mornar, z de-  
narjem rodov Možin oboroži jadrni-  
lase naj dene še v red pa bo cel mož-  
co, ki se bo borila proti gusarjem: Njena zamisel je postala trden sklep.  
(Konec prvega dela)



40. Pomerila je Petrovo obleko: le  
narjem rodov Možin oboroži jadrni-  
lase naj dene še v red pa bo cel mož-  
co, ki se bo borila proti gusarjem: Njena zamisel je postala trden sklep.  
(Konec prvega dela)

## Povodni mož in biser

Neki človek se je vozil v čolnu. Pri tem mu je dragocen biser padel v morje. Človek se je vrnil k bregu, vzel vedro in jel črpati vodo in jo zlivati na zemljo. Črpal in izlival je tri dni brez prestanka.

Četrти dan se je prikazal iz morja povodni mož in vprašal:

»Zakaj črpaš vodo?«

Človek mu je odvrnil: »Črnam zato, ker mi je biser padel v vodo.«

Povodni mož je vprašal: »Boš kmalu prenehal z delom?«

Človek mu je rekel: »Ko posušim morje, takrat prenehamb.« Tedaj se je povodni mož vrnil v morje, prinesel je biser in ga dal človeku.

(Iz ruščine prevedel: A. G.)

V. J. K.

## DETE IN KONJ

Komaj štiriletna punčka je sedla v visoko travo v bližini doma. Bila je majhna, trava pa tako visoka, da je v njej popolnoma izginila.

Medtem je oče gnal konja na vodo. Komaj se je konj napol vode, je začel peketati. V veselem peketu je prišel na travnik pred hišo. Že ga je oče dohitel, ko je nenadoma poskočil dalje. O groza! Da le ne bi skočil na otroka v travi! Dih mu je zastal.

Konj je opazil otroka. Napel je mišice in se s silo zadržal.

Razumna žival se je ustavila in rešila punčko neizbežne smrti.

STANKO BREŽAN

## Uspavanka

Aja tutaja,  
sonce zahaja  
v sinje morje.  
Zunaj piš veje...  
Ogenj nam greje  
v loncu vodo.

Aja tutaja,  
očka prikaja  
z dela domov.  
Žuljave roke  
nesejo moke,  
zrno soli.

Aja tutaja,  
burja razsaja,  
mraz nam je že.  
Mamica huha,  
reže nam kruha...  
Aja tutu.

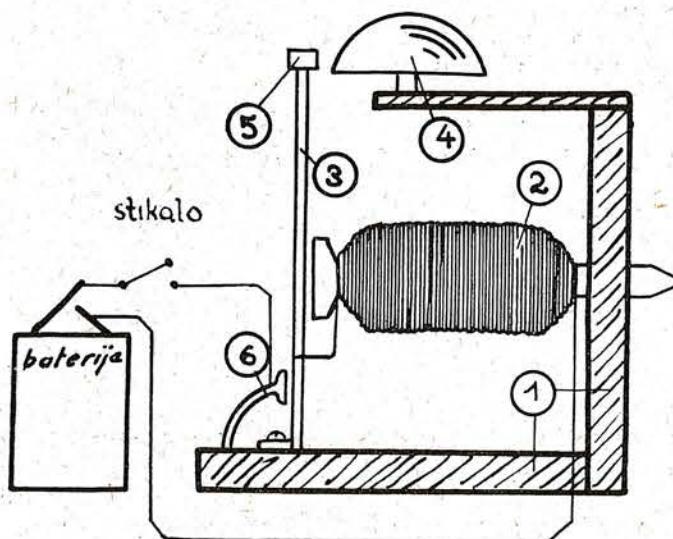
LEV TOLSTOJ

## Delež nasledstva

Neki oče je imel dva sina. Dejal je njima: »Po moji smrti razdelita si vse na pol.« Ko je oče umrl, si sinova nista mogla razdeliti zapuščine brez spora. Napotila sta se k sosedu, da bi jima sodil. Sosed ju je vprašal, kako jima je oče velel deliti. Rekla sta mu: »Velel nama je deliti vse na pol.« Sosed je njima rekel: »Raztrgajta tedaj na pol vsa oblačila, razbijta na pol vso posodo in razsekajta na pol vso živino.« Brata sta poslušala soseda in ostala praznih rok.

## Naredimo si električni zvonec

Naredimo si sami električni zvonec. Na prvi pogled se to zdi precej zapleteno, vendar je z malo spremnosti in dobre volje skoro brez vsakih stroškov čisto enostavno.



1. deska
2. elektromagnet
3. trak iz železne pločevine
4. zvonec
5. kladivce iz svinca
6. upognjen žebelj

Najprej vzamemo dve enako veliki leseni deščici (10 krat 15 cm veliki in ju zbijemo tako, da nastane pravi kot. Na navpično desko bomo pritrдили elektromagnet, katerega moramo seveda prej napraviti. Elektromagnet naredimo iz starega vijaka, na katerega ovijemo 250 zavojev drobne izolirane bakrene žice. Žica naj bo debela okrog 0,6 mm in jo kupimo v trgovini z električnimi potrebščinami. Na navpični deski pritrdimo tudi zvonec, kot to kaže slika.

Na vodoravno desko pa pritrdimo okrog 5 mm širok trak iz prožne jeklene pločevine in s svinčenim kladivcem na koncu in upognjen žebelj ali vijak, ki se naslanja na pločevino. Jekleno pločevino pritrdimo tako, da se ne naslanja na elektromagnet in prav tako ne dotika zvonce.

Prvo žico elektromagneta povežemo s pločevino, drugo pa z električno baterijo, katero moramo tudi kupiti. Iz baterije pa vodi druga žica do stikala in od tam v upognjeni žebelj.

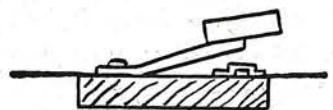
Ko s stikalom sklenemo električni tok, pritegne elektromagnet pločevino in kladivce udari na zvonec. V tem hipu pa se tok prekine, ker se je pločevina odmaknila od žice. Magnet zaradi tega popusti in prožna je-

klena pločevina se vrne v prvotno lego ter se vnovič dotakne žebbla, sklene tok. Magnet seveda ponovno pritegne pločevino, ki ponovno udari v zvonec. Na ta način se električni tok stalno prekinja in sklepa, magnet pa v presledkih priteguje jekleno pločevino, ki prav tako v presledkih udarja v zvonec, zaradi česar zvonec zvoni.

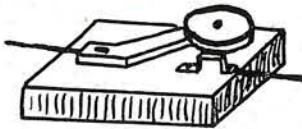
Stikalo napravi iz male pravokotne deščice, bakrene ali aluminijaste pločevine in gumba, kot to kaže slika.

Da bo zvonec dobro deloval je treba pravilno uravnati presledek med elektromagnetom in jekleno pločevino in med upognjenim žebljem. Treba je tudi večkrat poskušati, da bo zvonec zvonil v redu.

## Stikalo



stikalo



MARTIN GLOBOČNIK

## Nekaj za filateliste

Filatelija! Filatelija! Kar vidim vas nekatere, kako si lomite jezike ob tej besedi. Veste pa ni tako strašno. Filatelija je zbiranje znamk; filatelist je zbiralec znamk. Zelo poučen in zabaven je ta posel. O tem bi vam rad povedal nekaj besed.

Mnogi izmed vas že zbirajo. Tem in onim, ki se bodo še navdušili, so namenjene te vrstice. Gotovo se goди vam enako kot meni, ko sem bil v vaših letih. Imel sem veselje, a nisem še vedel kako, kaj in zakaj zbirati.

Zdaj ko ste še otroci, zbirajte vse, kar vam pride pod roke. Pazite samo, da je znamka dobra. Dobra je, če je cela, če ni raztrgana, zmečka-

na, umazana. Za vsakega filatelistu je vsaka znamka vrednost. Je mala umetnina. Vem, da radi gledate živopisane slike. Kaj so znamke drugačega kot živopisane, male umetnine. Prvo vaše delo naj bo, da preiščete doma vse predale in zberete pisma z znamkami, nato obiščite sorodnike in znance. Znamke je treba odlepiti zelo previdno, da se ne pokvarijo. S škarjami odreži znamko, pri tem pusti vsaj za 1 cm roba. To namoči v mlačno vodo. Vrela voda znamko pokvari, mrzla pa ne odlepi tako natančno in hitro. Pusti v vodi toliko časa, da se znamke same odlepijo. Odlepljene znamke zloži na poločistega pivnika,



jih s pivnikom pokrij in obteži z nekaj knjigami. Če je preveč obtezeno, lahko znamko pokvariš. Obtežiš zato, da se znamke zgladijo. Tako pusti en dan, da se dobro posuši. Ko so znamke suhe, jih vloži v svoj album. Za filatlista je album nujno potreben. Tam notri se znamke ne mažejo in ne mečkajo. Potrebno je, da imate tudi pinceto za znamke. S tem znamko prijemljete. Sami boste priznali, da je to pametno. Če prijemlješ znamke z roko, se umazejo in mečkajo. Ko boš pričel zbirati, ti ne bo zadosti samo to, kar boš dobil doma ali okoli znancev. Pričel jih boš s prijatelji in sošolci zamenjavati. Posebno dvojne zbiraj



posebej, da boš takoj vedel, katere imaš odveč. Pa te bo še vlekla želja po znamkah. Zdaj jih boš pričel kupovati. Toda svarim vas, ne kupujte znamk, ki jih vidite po trifikah. Tam so znamke preveč draže. Zato se združujejo filatelisti v klube, da si nabavijo znamke ceneje. Tudi Tržaški Slovenci imamo svoj klub »Lovrenc Košir«. Obrnite se na klub in dobili boste znamke zelo poceni.

Vsek filatelist zbirajo to, kar ga najbolj veseli in zanima. Nekateri zbirajo države, kontinente, drugi pa samo tematiko. To se pravi, da zbirajo to, kar znamke predstavljajo. Tu na slikah vidite nekaj primerov: železnice, ladje, pokrajine, šport, živali, slavni možje. Le oglejte si slike, priznali boste, da so lepe. Še lepše pa so znamke. Pri tem se marsikaj naučite.

Zakaj torej zbiramo znamke? Zbiranje znamk ima velik pomen. Marsičesa se naučimo: zgodovine, zemljepisa, matematike. Dalje se naučimo potrpežljivosti, reda, snažno-



sti, točnosti in prav posebno varčevanja. Namesto, da bi denar uporabili za kakšne nepotrebne stvari, si kupimo znamke. Namesto da bi kupovali giornaline, hodili brez potrebe v kino in podobno; si nabavite nekaj serij znamk. Vrednost znamke raste, zabava pa se pozabi. Pogosto čujem: tudi jaz sem v mladosti zbiral znamke, a sem opustil. Treba je biti vztrajen. Iz malega raste veliko, to velja pri filateliji prav tako kot pri drugih opravilih. Zadovolji se najprej s skromno zbirko, a jo lepo uredi in preštudiraj. Šele potem misli naprej. Mnogi dijaki me tudi vprašajo, kdaj lahko prodajo znamke. Vedno, kadar hočeš. Toda sedaj, ko si še mlad, jih



samo zbiraj, menjaj in kupuj. Ko pa postaneš odrasel in boš v potrebi, pa prodaj to in ono serijo. Z marljivim zbiranjem v mladosti si lahko prihraniš lepo doto.

## MLADINA PIŠE

### DRAGI GALEB!

Z veseljem prejemamo tvoje številke. Razveseljujejo nas tvoje priovedke, uganke, rebusi, križanke, pesmice itd. Meni najbolj ugajajo pravljice.

Od vseh pravljic, ki sem jih čitala v tvojih številkah, mi je najbolj ugajala »O siroti Alenki«. Tudi uganke rada rešujem, toda ker nikoli ne vem, če so prav rešene, ti jih ne pošljem.

Prisrčne pozdrave ti pošilja  
Coloni Katerina, IV. r. osn. š. v Nabrežini

### DRAGI GALEB!

Jaz te rada čitam zato, ker pišeš vedno kaj zanimivega. Zelo mi je všeč pravljica »O siroti Alenki«. Želim si čitati še mnogo takih pravljic.

Lepo te pozdravlja

Bratina Sofija, IV. r. osn. š. Slivno

### MOJ BRATEC

Moj bratec se imenuje Martin. Izgovarja že nekatere besede. Kobaca se na divan. Tudi na okno že pripela. Nekega dne bi se kmalu zgodila velika nesreča. Mama je imela na mizi skodelico polno vroče kave. Martin jo je potegnil nase. Opekel se je po vratu. Zelo je jokal. Kadar mu da mama kavo, reče: »Pe, pe, pe, pe!« Kar najde na mizi, hoče imeti in vrže na tla. Nekega dne je razbil lep krožnik. Vedno moramo paziti nanj. Imamo ga vsi radi.

Barica Kralj, II. r. osn. š. Sv. Jakob

### MOJ PSIČEK

Doma imamo psička. Imenuje se Bobi. Držimo ga v malih hišici. Ima belo dlako. Kadar me vidi, je zelo vesel in skače. Držimo ga pri hiši, ker se bojimo tatov. Zelo je gibčen.

Najrajši je meso. Če ga spustimo, teče za mačko. Kadar mu prinese mama kosilo, je zelo vesel. Že štirikrat se je utrgal z verige in zbežal. Drugi dan se je vrnil.

Mikulus Boris, II. r. osn. š. Sv. Jakob

### PRAVLJICA O KRALJU

#### IN TREH HČERKAH

Nekoč je živel kralj, ki je imel tri hčerke. Imenovale so se Zvezdana, Zarjika in Sončica. Princu je najbolj ugajala Zvezdana, zato je sklenil, da jo bo poročil. Na dvoru so se pripravljali na gostijo, ko je Zvezdana nenadoma izginila. Velikan jo je ugrabil. Princ se je napotil, da bi jo našel. Med potjo je srečal vilo. Ta mu je rekla: »Pojdi po tej poti in prišel boš do črnega hriba. V njegovi votlini boš našel velikana!« Princ je storil tako. Prišel je do votline in tiho stopil vanjo. Vzel je Zvezzano in jo odnesel na grad. Ko je prišel na grad, so se ju vsi razveselili.

Furlan Marija, III. r. osn. š. Sv. Jakob

### DRAGI GALEB!

Ne vem, če ti bodo všeč te moje sanje, ki sem jih resnično sanjal. Nekoliko grozne so, morda pregrazne, da bi jih priobčil. No, odloči sam po svoji uvidevnosti.

Nekega večera sem šel spat ob eni uri. Bilo je novo leto. Še na pol v snu sem zagledal dva okostnjaka. Imela sta samokrese v roki in puško na ramah. Zdelen se mi je, da streljata proti meni s samokresi. V resnici pa so bile to samo petarde, ki so jih metali po cesti za proslavo novega leta. Zdelen se mi je, da sem v svoji sobi. Naenkrat pa je soba izginila in zdelen se mi je, da sem na velikem pokopališču. Videl sem vsta-

jajoče okostnjake. Naenkrat so bili vsi oboroženi. Imeli so tudi ročne bombe. Neki okostnjak mi je vrgel bombo. Izognil sem se in bomba je udarila v neko palmo. Na vso moč je eksplodirala. Okostnjaki so vsi padli mrtvi, le jaz sem stal živ.



Naenkrat se mi prikažeta tista dva oborožena okostnjaka. Hotelata sta me prijeti, a jaz sem enega udaril s pestjo po glavi tako, da mu je glava odpadla. Od tega mrtvega okostnjaka sem vzel puško ter drugega udaril s puškinim kopitom po glavi. Tako sem zmagal. Ko sem se zbudil, sem se močno tresel od strahu.

Sancin Boris, III. r. osn. š. Sv. Jakob

### MOJ ŠPORT

Na Opčinah imamo lepe, gladke ceste, kakor nalašč za kotalkanje. Moj brat Stojan že kar dobro teka s kotalkami.

Nekoč sem se zopet kotalkal zdaj z desno, zdaj z levo in blisko. vito je šlo po gladki cesti. Kar vesel sem bil, da se znam že tako dobro kotalkati. Tedaj pa se je zgodilo nekaj hudega. Prišel je policaj in napravil konec mojemu veselju. Opomnil me je, da cesta ni za kotalkanje.

Še vesel sem bil, da mi ni bilo treba plačati kazni.

Drago Kodrič, III. r. osn. š. Opčine

### DRAGI GALEB

Ne morem Ti opisati, kakšno veselje si prinesel v moje mlado srce in kako rada prebiram Tvoje vrstice. Nobena mi ne uide in v eni urici končam vse. Samo uganke in križanke pustum za druge dneve. Moram pa Ti povedati, dragi Galeb, da zelo rada čitam. Ne zameri mi, če Ti rečem, da bi Te rajši imela, če bi bil še enkrat tako debel. Si namreč presuh.

O meni moraš pa še zvedeti, da nisem pridna. Večkrat sem mami obljubila, da se poboljšam, pa do tega še ni prišlo. Nekega dne, ko sem se vrnila iz šole, je rekla mama, naj ostanem doma. Nisem je ubogala in ušla sem na vas. Ko sem proti večeru prišla domov, je bila mama zelo huda. Glavo mi je pritisnila na šipo v vratih in šipa je počila. Od tistega dne imamo zvezdnato šipo. Povrhу pa me je še natepla, a nisem jokala, ker sem bila kriva. Nestrpo Te pričakuje

Ota Nadja, III. r. osn. š. Dolina

### MOJA ROJSTNA VAS

Ker te imamo, dragi Galeb, tako radi, vedi tudi, kam prihajaš. Moja rojstna vas Šempolaj stoji na gričku in ima lep razgled na Nabrežino in sinje Jadransko morje. Skupno šteje petdeset hiš. Med temi so cerkev, šola in otroški vrstec. Šolsko poslopje je novo, zračno in prostorno. Otroški vrtec pa je v prejšnji naši šoli. Seveda je vse lepo urejeno. Avtobusna in železniška zveza nas vezeta z mestom. Čeprav je moja rojstna vas majhna in skromna, sem nanjo zelo navezana.

Gruden Ivanka, III. r. osn. š. Šempolaj

## MOJ ZVEZEK PRIPOVEDUJE

Kupil me je učenec, ki mu je ime Zajec Rajko. V izložbi sem gledal, kako so učenci kupovali moje prijatelje za četrti, peti, tretji, drugi in prvi razred. Ko me je učenec kupil, me je takoj zavil in lepo spisal nalogu. Ko pridem v šolo, vidim druge moje prijatelje, kako jih učenci tragajo in grdo ravnajo z njimi. Poslušam tudi, kako gospodinčna razlagata učencem zgodovino. Ko učenec zvečer povečerja, me lepo položi v torbo, kjer tudi spim. Zgodaj zjutraj me že odnese v šolo. Tako minevajo dnevi in ko pouk konča, me lepo shrani. Zelo rad imam učenca in upam, da bo tudi z mojimi tovariši, ki jih ima doma, lepo ravnal.

Zajec Rajko, IV. r. osn. š. ul. Sv. Frančiška

## PRELJUBI GALEB!

Imel sem čudne sanje. Morda ti bodo všeč in jih boš priobčil v prihodnji številki.

Nekoč ponoči sem sanjal o kači, ki jo je hotela neka čarownica zažgati na ognjišču. Videl sem, da bi bila kmalu zgorela. Šel sem na dvorišče. Srečal sem lisico in sem ji rekel: »Kako bi spravila kačo z ognjišča?« Šla sva v kuhinjo. Vzela sva kačo z ognjišča in potisnila v ogenj čarownico, ki sva jo našla skrito za steno. Čarownica je strašno kričala. Ves prestrašen sem se zbudil.

Radko Skerlj, III. r. osn. š. Sv. Jakob

## DRAGI GALEB!

Ko čitam pisemca, ki ti jih pišejo tvoji čitatelji, bi ti tudi jaz rada zupala svoje sanje.

Nocoj sem sanjala o neki vili. Ko sem se igrala na dvorišču, je prišla k meni prelepa vila. Rekla mi je: »Naberi šopek cvetlic in jih položi na tla!« Naredila sem tako. Stekla sem domov in sem povedala mami.

Potem sem stekla zopet na dvorišče. Ni bilo več cvetlic, namesto njih so bili zlati cekini. Kako sem bila vesela! Toda le za kratek čas, kajti ko sem se prebudila, ni bilo ne vile ne cvetlic in tudi ne cekinčkov.

Gustinčič Nada, III. r. osn. š. Sv. Jakob

## PETER IN PAVEL

Peter in Pavel sta vlekla za vrv, vrv se utrga, Peter pa na tla zleti ter se mu iz kolena kri pocedi.

Pavel pa na nasprotno stran zdrči in se na tleh cmeravo drži.

Tinček zraven stoji in se jima smeji.

Rodica Pavel, III. r. osn. š. Trst

## PREDRAGI GALEB!

Pošiljam ti tri uganke, morda ti bodo všeč in boš z njimi razveselil svoje čitatelje:

1. Okoli hiše teče in zadaj batek nese.

(Kokoš z jajcem)

2. Zakaj gre zajec čez hrib?

(Ker ne more skozi)

3. Na kateri strani ima mačka največ dlak?

(Na tisti kjer drži rep)

Mihelj Vojko, III. r. osn. š. Sv. Jakob

## DOŽIVLJAJ S POČITNIC

V poletnih dneh sem se večkrat peljala z mamico na kopanje v Grljan. Rada bi vam opisala dogodek, ki sva ga z bratom doživel.

Bilo je nekega jutra, ko zagleda moj brat dečke, ki so se vozili v lepih ladjicah. Na vsak način sva se hotela voziti tudi midva. Vzela sva eno izmed ladjic in se odpeljala. Toda kaj se je zgodilo! Po pomoti sva vzela prav ladjico, ki je imela v sredini razpoko. Kako sva se prestrashila, ko je začela siliti voda skozi dno. K sreči sva znala še precej plavati, drugače bi utenila z ladjo vred. Opogumila sva se in zaplavala. Sre-

čno sva prišla do obrežja, a vsa mokra. Mamica se je ustrašila in vpršala, zakaj sva mokra, saj sva bila vendar na ladjici. Povedala sva ji, kaj se nama je zgodilo.

Po tistem dogodku se nisem nikoli več želela voziti z ladnjicami povodi.

Gec Marija, V. r. o.n. š. ul. Sv. Frančiška

## DIJAŠKI NOGOMET NA PROSEKU

Ko sem nekega popoldneva šla v borov gozdnič blizu vasi, sem videla, kako dijaki prvega in drugega razreda trgovskega strok. tečaja breajo žogo. Vratarja sta bila majhna in šibka, a saj tudi igralci niso bili kaj prida. Le nekateri so se prav lepo odrezali. Igralec Bruno se je držal tako, da bi bil podoben pravemu nogometnemu igralcu. Hotel je zabiti žogo v gol, a se mu ni posredilo, ker jo je vratar ob pravem času ujel. Franko pa, nekoliko podoben Bobeku, junaku znanega nogometnega moštva Partizan, je s tako močjo udaril žogo, da je zletela v mrežo. Tako je bil prvi razred poražen 1:0. Profesor telovadbe ni niti opazil, kako sta se dva igralca prepriprala, kdo bo zabil žogo v mrežo in je potem prišel drugi in jima žogo vzel. Ko sem ju gledala, sem se zelo smejava.

Ko pa je minil čas telovadbe, so se prepriprali, kdo je zabil več golov. Najbolj sta se hvalila Bruno in Franko. Prvi razred pa je bil porazen za več golov.

Danev Anica, II. r. trg. teč. Prosek

## ZAPELJIVE ČESNJE

Bilo je prvega maja. Po dolgem dežju se je spet pokazalo sonce. Skozi odprtta okna je sijalo v očrnelo hišo in s svojimi zlatimi žarki klicalo ljudi na delo.

Res, odpravili so se in v hiši je

ostala Marica s svojimi sestricami. Marica je bila stara dvanajst let, sestrici pa štiri. Mama je Marici velela, naj se nikamor ne odpravi brez sestric, te pa so ji bile v nadlego. Toda morala ju je vzeti s seboj. Ko so hodile po trati, je Marica naenkrat ugledala češnje — črne zrele češnje ob tem času. »To je nekaj izvrstnega!« je vzkljiknila Marica in kar sline so se ji pocedile.

Ko je zavihala rokave, da bi splezala na drevo, sta se sestrici začeli cmeriti, češ, da brez njiju ne sme na češnjo. Hočeš, nočeš, ju je morala pocukati na drevo. Prvo je še nekako spravila, a z drugo je šlo precej težko. Precej časa jo je vleklá gor in dol po deblu, a slednjič se ji je le posrečilo. Kakor tri mlaude mačice so se oblizovale na drevesu, posebno Marica, ta sladkosredna lisica.

Slednjič je Marica zopet zlezla na tla, a joj, sestrici nista in nista mogli z drevesa. Začeli sta jokati in klicati na pomoč, da ju je slednjič zaslíšal oče. Ta se je prestrašil, pograbil gorjačo in tekel proti klicem. Ta čas se je Marica skrila v grm in vsa obupana čakala, kaj se bo zgodilo. Oče je spravil sestrici eno za drugo na tla in ju spraševal, kje je Marica. Toda nista mu znali povedati drugega, kot da je Marica hubobna. Predno je odšel, je zagodnjal: »Čakaj, čakaj, ti lisica!« Marica se je v grmu zadovoljno nasmejala: »Češenj pa sem se le nadjedla!«

Adri Stoka, II. r. trg. teč. Prosek



## ZA BISTRE GLAVE

## POSETNICA

## KOLJARZ DAGIN

Ni Čeh — pač pa je sodoben slovenski pesnik.

Lepo ga sprejmi!

S »p« okove lomi,  
s »s« kolesa zlomi,  
z »v« v pravljicah živi,  
z »ž« ti pretaka kri.

Dvajsetpet je bratcev in sestrice,  
radi hodijo vsi vštric,  
pet med njimi je prav glasnih,  
dvajset v glasu pa zaspanih.

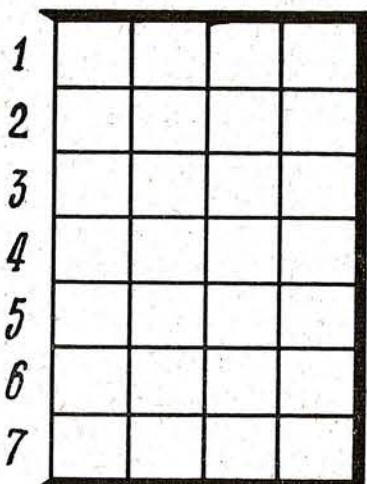
Odprta usta na široko,  
dolg jezik ven moli,  
molči in mirno spi,  
zazibaš ga le malo —  
čez širno vas kriči.

Nihče ga ni videl,  
ne slišal njegove poti  
in vendar vsak dan  
nam mimo v preteklost beži.

## Rešitev ugank v četrti številki.

1. Petrov petelin zna peti.
2. Sprevodnik  
Zavirač  
Strojevodja.
3. Isto zagotovilo čitaš tudi v obrati  
ni smeri.
4. Konj, osel, medved in lisica.
5. Stolica.
6. I. 3: 5  
II. 13:15

## ČUDOVITA PREPROGA



1. del hiše
2. hči planin
3. pere in čisti
4. kip
5. zelo redilni pridelek
6. del voza
7. ptica

Za vseh sedem besed ne smeš porabiti več kot 10 različnih samoglasnikov in soglasnikov.

V rešitvah ugank so dosegli 60 točk:

*Brezigar Bojan, 1. r. osn. š. Na-  
brežina, Zobec Gabrijel, 5. r. osn. š.  
Boršt.*

55 točk so dosegli: *Kocjančič Mir-  
ko, 5. r. osn. š. v Dolini, Kofol Ljud-  
mila, Bandi Cecilia, Štercoj Mari-  
ja, Kraljič Alma, Bandi Silvana, 5.  
r. osn. š. Mačkovlje, Kraljič Darko,  
Slavec Boris, Bandi Boris, 4. r. osn.*

## KAZALO

## LEPOSLOVJE

Uvodna beseda . . . . .	1	1
Vera Albreht: Po Metko . . . . .	5	8
Stanko Brežan: Uspavanka . . . . .	5	18
Jean Horton Berg: Crv je ulovil račko Deni . . . . .	1	18
Bršljanski: Simunu Gregorčiču . . . . .	2	10
Corsini Ažman: Marica: Danilkova veverička . . . . .	3	18
Aljož Gradnik: Spominj (Illustr. B. Grom) . . . . .	1	5
Vožnja v Gorico . . . . .	3	10
Pikapolonca . . . . .	5	12
Rada Jelinčič: Nepovabljeni svat (Illustr. B. Grom) . . . . .	1	6
Ludovika Kalan: Zajček toži (Illustr. M. Bambič) . . . . .	4	10
Vladko Kogoj: Kapitan Peter (Illustr. S. Pahor) 2/14, 3/16, 4/18, 5/16 . . . . .	1	16
Jožica Martelanc: Pravljica o siroti Alenki (Illustr. M. Bambič) . . . . .	3	8
Pravljica o slepem dečku in njegovi mamicici (Il. M. Bambič) . . . . .	5	9
Hinko Medič: Valovi . . . . .	1	13
Božična . . . . .	2	1
Pismo . . . . .	3	1
Dober dan (Illustr. M. Bambič) . . . . .	4	1
Deklica in yrba (Illustr. Sonje Budal) . . . . .	5	1
Pikapolonca (Illustr. S. Budal) . . . . .	5	1
Ksaver Meško: Moj prvi pisateljski zasluzek . . . . .	4	9
Angiolo Silvio Novaro: Tajnosti (Prevedel A. Gradnik) . . . . .	2	4
Zdravko Ocvirk: Domovina . . . . .	4	1
Jože Pahor: Okameneli Ajd (Illustr. C. Ščuka) . . . . .	2	5
Slava Pahor: Cesar Boris ne ve . . . . .	2	17
Anica Požar: Kot očka moj (Illustr. M. Bambič) . . . . .	2	16
Tone Seliškar: Pismo v steklenici . . . . .	4	6
Skalar Fran: Zaba (Il. M. Bambič) . . . . .	2	13
Srce . . . . .	3	1
Medved in lisica (Illustriral M. Bambič) . . . . .	3	19
Na ptičji dražbi . . . . .	4	5
Šćurek . . . . .	5	15
Ribič Lovre . . . . .	5	15
Karel Sirok: Starček gre na božjo pot . . . . .	4	17
Razbojniki Hudopisk (Illustr. Niko Pirnat) . . . . .	5	6
Trije angeli . . . . .	5	14
Štoka Ada: Prvi čeveljčki . . . . .	4	11
Vida Taufer: Galeb . . . . .	1	2

Ley Tolstoj: Kmet in povodni mož	5	15
Povodni mož in biser . . .	5	15
Delež nasledstva . . .	5	18
Ivan Teuerschuh: Jakec, tako pa ne gre . . .	2	17
Ilka Vašte: Zakaj je kuhan rak rdeč . . .	3	5
Tatjanca in rogač (Ilustr. M. Bambič) . . .	4	14
Charles Vildrac: Levovi načniki (Ilustracije po originalu) . . .	1	2
2/1, 3/2, 4/2, 5/2		
V. J. K.: Veter in drevo . . .	2	18
Otrok in vrabček . . .	3	15
Peresce . . .	3	20
Mamica in dete . . .	4	7
Otrok in ley . . .	4	11
Dete in konj . . .	5	18
Piemontska narodna: Matij vstala iz groba (Prev. A. Gradnik) .	3	7
Sibirsko bajka: Goska Ajagaga (Prevedla M. S. Po ilustraciji D. Rističa) . . .	4	12

#### OBRAZI

Ksaver Meško: Tržaškim otrokom	4	8
Mara Samsa: Plesalka Veronika		
Mlakarjeva . . .	1	9
Obisk pri slikarju . . .	3	11
Karel Širok . . .	5	13

#### POTOPISI IN ZANIMIVOSTI

Rado Bednarik: Po lepi naši domovini . . .	1	11
2/11, 3/12		
Lojze Cijak: Oj, ta delavnica .	3	20
Martjn Globočnik: Nekaj za filaliste . . .	5	20
Vitko Musek: Filmski obzornik .	1	13
—	2	20
Mirko Kodrič: Dober dan, dragi deževnik . . .	4	20
Ing. Miran Pavlin: Nekaj kemičnih poskusov z modro galico .	3	13
Mitja Volčič: Nogomet nekdaj in danes . . .	1	19
Trije goli . . .	2	18
Razvoj smučanja . . .	3	21
Od kolesa do kolesarjenja . .	4	20
Boris Zobec: Naredimo si električni zvonec . . .	5	19
Dr. Edi Žetko: Oj, ta prirodopis .	4	22
Anica Kalan: Za pridne roke . .	2	21
Hilda Zupanič Cainardi: Za pridne roke . .	1	15
Vera Albreht, Jože Smit: Uganke .	1	18
Gojko: Za brihtne glave . . .	2	24
3/25, 4/25, 5/28		
Mladina piše . . .	1	19
2/22, 3/22, 4/24, 5/22		

Galeb je bil v letošnjem letu prvič med našo šolsko mladino. Nastopile so težave, zaradi katerih ni moglo izziti več kot 5 številk. Toda začetek je vendarle tu.

Zahvaljujemo se vsem številnim mladim bralcem, vsem mladim dopisnikom in vsem sodelavcem. Prepričani smo, da ga bodo v prihodnjem šolskem letu se v večji meri podprli. Le tako bo Galeb ustregel željam svojih mladih prijateljev, prihajal redno med nje in povečal svoj obseg.

#### UREDNIŠTVO

š. Mačkovlje, Visentin Cirila, 3. r. osn. š. Nabrežina. Štolfa Dragica, Avber Janko, Colja Cvetko, Pipan Marij, Avber Anica in Kralj Boris IV. razred osn. š. Salež; Budin Gabrijela, Budin Anica, Škerk Marta in Gruden Josip V. r. osn. š. Salež.

50 točk je dosegel: Petelin Bog-

dan, 5. r. osn. š. Nabrežina.

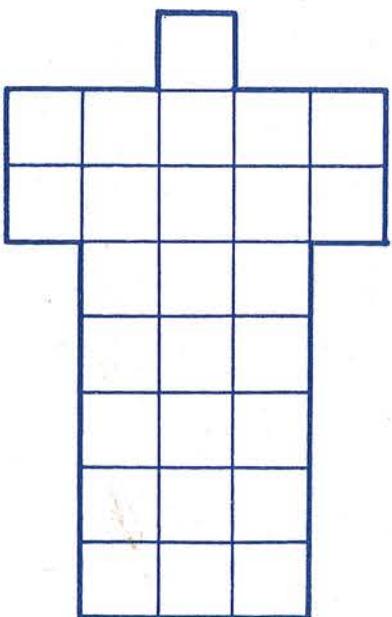
45 točk je dosegla: Furlan Marija, 3. r. osn. š. pri Sv. Jakobu.

Izzrebani so bili: Bandi Boris,

Zobec Gabrijel in Furlan Marija.

Prejeli so naslednje knjige: Jules Verne: Potovanje na luno, Trdina: Izprehod v Belo Krajinu, Collodi: Ostržek.

## KRIŽANKA



1. konzonant
2. govedo
3. ostanek drv
4. rezilo
5. zemlja
6. mutast
7. del obraza
8. osebni zaimek

V sredini ime francoskega voditelja

Zora Kapun, IV. r. osn. š. Prosek

IMPORT **TECHNA** EXPORT

TRS T - UL. FABIO FILZI 17-I  
TEL. 35-907 - TELEGR.: TECHNALUIN

Tvdka

**SILA JOŽEF**

UVOD  
IZVOZ

VSAKOVRSTNEGA LESA ZA PREDELAVO IN KURJAVO TER JAMSKEGA LESA

TRS T - ULICA FABIO FILZI 23 - TEL. 37-004